

[Fogh Rasmussen]

ter som følge af, at der kommer mere gang i dansk økonomi, og så kan det ikke engang i den situation lade sig gøre at få bragt det alt for store underskud på statens budget ned.

Vi har altså stadig et underskud på 50 mia. kr. trods de mange ekstra skatteindtægter, og det er det, vi kritiserer regeringen for, for efter vores opfattelse burde de ekstra skatteindtægter gå ubeskåret til at nedbringe statens underskud og gældsætning.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Finansministerens bemærkninger kommer også bag på mig, må jeg indrømme. Det er dog et sært forhold til demokrati, at hvis man er uenig med finansministeren, er man nærmest landsforræder. Det er altså rent Østeuropa, det må jeg indrømme.

I øvrigt tvivler jeg da meget på, at der er nogen i udlandet, der har tillid til, hvad hr. Fogh Rasmussen siger. Det kan jeg da ikke forestille mig.

Så i den forstand er det et meget teoretisk og akademisk spørgsmål.

Men i øvrigt er der et punkt, som jeg meget gerne vil have afklaret. Det har relation til den EF-debat, som blev rejst af statsministeren. Jeg kan forstå, at regeringen lagde meget op til, at der skal laves et nyt dansk udspil op til regeringskonferencen i 1996, og dér vil jeg godt allerede nu spørge Socialdemokratiet, om vi kan regne med, at en forudsætning for udspillet bliver, at undtagelserne i det nationale kompromis og Edinburgh-Afgørelsen fastholdes, nemlig at Danmark ikke skal med i den fælles mønt, ikke skal med i en forsvarsdimension, ikke skal med i et statsborgerskab, ikke skal med i et overnationalt retligt samarbejde.

Det er meget afgørende for os, at vi også får en afklaring på det spørgsmål her i dag.

Finansministeren (Lykketoft):

Nu synes jeg ikke, der skal brede sig en myte om, at jeg ikke synes, man må udtale sig, hvis man har fundet nogle relevante betragtninger.

Det, som jeg bad om ordet til, var til at sige, at hr. Fogh Rasmussen i to indlæg i dagens presse og heroppefra nævner et tal på 30 mia. kr. i stigende statsudgifter, hvoraf de 12 er en rent teknisk omlægning, og det skaber selvfølgelig et falsk indtryk. Det er jo ikke sådan, at V

og K har været imod ideen om bruttoficering. Det er ikke sådan, at de ville have fremstillet det på den måde, hvis de selv havde været så heldige at gennemføre den, at der her lå et udgiftsproblem. Derfor synes jeg, man af ren retfærdighed skulle lade være at medtage den slags oppustede tal i sin argumentation og så konstatere, at stigningen i de offentlige udgifter fra den sidste finanslov, KV-regeringen havde ansvaret for, til den første, denne regering har ansvaret for, er mindre end stigningen fra 1992 til 1993, når man renser for bruttoficeringen.

Så bare den ene anden oplysning, som jeg alligevel synes også er vigtig, igen for at der ikke hos dem, som følger dansk økonomi lidt mere på afstand, skal brede sig ubegrundet bekymring: Underskuddet på de samlede danske offentlige finanser kan man læse udviklingen i i økonomiministerens oversigt fra forleden på side 25. Det underskud falder med 9,4 mia. kr. fra 1994 til 1995.

Det er sådan set et meget overbevisende udtryk for, at der er styr på økonomien, at vi får de konjunkturgevinster også i retning af en opretning af de offentlige underskud, vi har brug for. Når det ikke fuldt ud viser sig i statens underskud, skal man være klar over, at det skyldes, at vi i 1994 har en række engangsgevinster, som ligger i forskellige systemer, f.eks. realrenteafgiften som følge af omlægning af lån. Det er der jo ikke noget odiøst i, det er faktisk meget fornuftigt, men det fremrykker altså en afregning af nogle skatter, og det bliver jo så ikke ved, netop fordi det er en engangsindtægt.

Men de samlede offentlige finanser forbedres efter økonomiministerens regnestykker og fremskrivninger med 9,4 mia. kr. fra i år til næste år.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg ved, der var mange spørgsmål til hr. Frank Jensen, så jeg skal invitere hr. Frank Jensen til at fortsætte besvarelsen, herunder give mig svar på mit spørgsmål, nemlig hvordan man så bastant i Socialdemokratiet kan lægge disse såkaldte syv magre år bag sig, eftersom Socialdemokratiet på nær en enkelt undtagelse selv stemte for alle finanslove og var med i alle politiske forlig.